

ERIN HUNTER

WSOY

SOTURI- KISSAT

RIKOTTU LAKI

5

TÄHDETÖN MAA

ERIN HUNTER

SOTURI- KISSAT

RIKOTTU LAKI

5

TÄHDETÖN MAA

SUOMENTANUT NANA SIRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE BROKEN CODE #5: THE PLACE OF NO STARS

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE BROKEN CODE #5: THE PLACE OF NO STARS

Text copyright © Working Partners Limited 2021

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2021

Map art © Dave Stevenson 2021

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50271-6

Painettu EU:ssa

KUKA KUKIN ON

MYRSKYKLAANI

Väliaikainen päällikkö	ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät ja yksi valkoinen kypä
Väliaikainen varapäällikkö	LEIJONAROIHU – kullanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Parantajat	NÄRHISULKA – harmaa raidallinen kolli, jolla on sokeat siniset silmät LEPPÄSYDÄN – punaruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) OKAKYNSI – kullanruskea raidallinen kolli VALKOSIIPPI – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli HIIRIVIIKSI – harmaavalkoinen kolli; LAAKERITASSUN (kullanvärinen raidallinen kolli) mestari UNIKKOHALLA – vaalea kilpikonnavuioisen ja valkoisen kirjava naaras SIILIHALLA – vaaleanharmaa naaras LILJASYDÄN – pieni, tumma raidallinen naaras, jolla on valkoisia laikkuja ja siniset silmät; LIEKKITASSUN (musta kolli) mestari

KIMALAISRAITA – hyvin vaalean harmaa kolli,
jolla on mustia raitoja

KIRSIKASADE – kellanpunainen naaras

KONTIAISVIIKSI – ruskean ja vaalean kirjava
kolli

TUHKASYDÄN – harmaa raidallinen naaras;
PEIPPOTASSUN (kilpikonnakuviainen naaras)
mestari

KUKKASADE – kilpikonnakuviaisen ja valkoisen
kirjava naaras, jolla on terälehdien muotoisia
valkoisia laikkuja

MURATILAMPI – hopeanharmaan ja valkoisen
kirjava naaras, jolla on tummansiniset silmät

KOTKASHIPI – kellanpunainen naaras;
MYRTTITASSUN (vaaleanruskea naaras) mestari

KASTENENÄ – harmaavalkoinen kolli

NEILIKKAKORVA – tummanharmaa naaras

MYRSKYPILVI – harmaa raidallinen kolli

PAATSAMATÖYHTÖ – musta naaras

SUKKELAKYNSI – raidallinen kolli

LEHVÄLAULU – keltainen raidallinen kolli

HUNAJATURKKI – valkoinen naaras, jolla on
keltaisia läiskiä

KIPINÄKARVA – oranssi raidallinen naaras

RATAMORAITA – tummanruskea naaras

VARPUOKSA – harmaa naaras, jolla on vihreät
silmät

EVÄHYPPY – ruskea kolli

	SIMPUKKATURKKI – kilpikonnakuviainen kolli
	LUUMUKIVI – musta-kellanpunainen naaras
	LEHTIVARJO – kilpikonnakuviainen naaras
Kuningattaret	(naaraat, jotka odottavat tai imettävät pentuja)
	KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen kissa, joka on kotoisin hevospaikasta
	TÄPLÄTURKKI – pilkullinen kirjava naaras
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
	HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
	PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli, jolla on siniset silmät
	KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiä
	SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli

VARJOKLAANI

Päällikkö	TIKERITÄHTI – tummanruskea raidallinen kolli
Varapäällikkö	APILAJALKA – harmaa raidallinen naaras
Parantajat	LÄTÄKKÖHOHDE – ruskea kolli, jolla on valkoisia laikkuja
	VARJONÄKY – harmaa raidallinen kolli
	PERHONSIIPPI – täplikäs kullanvärinen naaras

Soturit

KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras,
jolla on vihreät silmät

KYYHKYSIIPPI – vaaleanharmaa naaras, jolla on
vihreät silmät

JÄNISLOISTE – valkoinen kolli

JÄÄSIIPPI – valkoinen naaras, jolla on siniset
silmät

KIVISIIPPI – valkoinen kolli

KARSITURKKI – tummanharmaa kolli, jonka
korvissa on viiltoja

PELLAVAJALKA – ruskea raidallinen kolli

VARPUSHÄNTÄ – kookas ruskea raidallinen kolli

LUMILINTU – puhtaanvalkoinen naaras, jolla on
vihreät silmät

KÄRSÄMÖLEHTI – kellanpunainen naaras, jolla
on keltaiset silmät

MARJASYDÄN – mustavalkoinen naaras

RUOHOSYDÄN – vaaleanruskea raidallinen
naaras

PYÖRREKARVA – harmaavalkoinen kolli

HUMALAVIIKSI – kolmivärinen naaras

ROIHUTULI – valko-kellanpunainen kolli

KANELIHÄNTÄ – ruskea raidallinen naaras, jolla
on valkoiset käpälät

KUKKAVARSI – hopeanvärinen naaras

KÄÄRMEHAMMAS – hunajanvärinen raidallinen
naaras

LIUSKETURKKI – sileäkarvainen harmaa kolli

LOIKKA-ASKEL – harmaa raidallinen naaras

VALOHYPPY – ruskea raidallinen naaras

LOKKISYÖKSY – valkoinen naaras

KÄRKIKYNSI – mustavalkoinen kolli

NOTKOLÄHDE – musta kolli

AURINKOSÄDE – ruskeavalkoinen raidallinen naaras

Klaanin-
vanhimmat

TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli

TAIVASKLAANI

Päällikkö

LEHTITÄHTI – ruskean ja kermanvalkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

Varapäällikkö

HAUKKASIIPPI – tummanharmaa kolli, jolla on keltaiset silmät

Parantajat

PISAMATOIVE – täplikkäänkirjava vaaleanruskea naaras, jolla on pilkulliset jalat

HUISKEHIUTALE – mustavalkoinen kolli

Sovittelija

PUU – keltainen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

Soturit

VARPUSTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli

IHMEMIES – mustavalkoinen kolli

KASTELÄHDE – tanakka harmaa kolli

JUURILÄHDE – keltainen kolli

NEULASKYNSI – mustavalkoinen naaras

LUUMUPAJU – tummanharmaa naaras

SALVIANENÄ – vaaleanharmaa kolli

HAARAHAUKKAVIIRU – punertavan ruskea kolli

HARRIPURO – harmaa kolli

KIRSIKKAHÄNTÄ – pörröinen kilpikonna-
kuvioisen ja valkoisen kirjava naaras

PILVIUSVA – valkoinen naaras, jolla on keltaiset
silmät

NUPPUSYDÄN – kellanpuna-valkoinen naaras

KILPIKONNAVAUHTI – kilpikonnakuvioinen
naaras

KANILOIKKA – ruskea kolli; **PEUKALOISTASSUN**
(kullanvärinen raidallinen naaras) mestari

RUOKOKYNSI – pieni vaalea raidallinen naaras

TILLITURKKI – harmaa raidallinen naaras, jolla
on siniset silmät

NOKKOSLÄIKKÄ – vaaleanruskea kolli

PIKKUHAHTUVA – pieni valkoinen naaras

VAALEATAIVAS – mustavalkoinen naaras

ORVOKKIHOHDE – mustavalkoinen naaras, jolla
on keltaiset silmät

BELLALEHTI – vaaleanoranssi naaras, jolla on
vihreät silmät

VIIRIÄISSULKA – valkoinen kolli, jolla on
korpimustat korvat

PULUJALKA – harmaavalkoinen naaras

	HAPSUVIIKSI – valkoinen naaras, jolla on ruskeita laikkuja
	SOMERONENÄ – kellanruskea kolli
	AURINKOKARVA – kellanpunainen naaras
Kuningattaret	MESILAU LU – ruskea naaras; MEHILÄISPENNUN (raidallisen ja valkoisen kirjava naaras) ja KUORIAISPENNUN (raidallinen kolli) emo
Klaanin- vanhimmat	KELTASANIAINEN – haaleanruskea naaras, joka on tullut kuuroksi

TUULIKLAANI

Päällikkö	JÄNISTÄHTI – ruskeavalkoinen kolli
Varapäällikkö	VARISSULKA – tummanharmaa kolli
Parantaja	HAUKKALENTO – täplikäs harmaa kolli, jolla on valkoisia täpliä kuin tuulihaukan höyhenpuvussa
Soturit	YÖPILVI – musta naaras JUOVASIIPPI – laikukkaanruskea naaras OMENAHOHDE – keltainen raidallinen naaras LEHTIHÄNTÄ – tumma raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät KORPILAU LU – ruskea naaras HIILLOSJALKA – harmaa kolli, jolla on kaksi tummaa käpälää

VIIMATURKKI – musta kolli, jolla on
meripihkanväriset silmät

KANERVAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen
naaras, jolla on siniset silmät

SULKAKARVA – harmaa raidallinen naaras

KYYRYJALKA – kellanpunainen kolli;

LAULUTASSUN (kilpikonnakuviainen naaras)
mestari

KIURUSIIPPI – vaaleanruskea raidallinen naaras

SARAVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen naaras;

VILSKETASSUN (ruskeavalkoinen kolli) mestari

HOIKKAJALKA – musta kolli, jolla on rinnassa
valkoinen läikkä

KAURAKYNSI – vaaleanruskea raidallinen kolli

HUUHKAJAVIIKSI – tummanharmaa kolli;

UJELLUSTASSUN (harmaa raidallinen naaras)
mestari

LEHVÄRAITA – harmaa raidallinen naaras

Klaanin-
vanhimmat

VIIKSINENÄ – vaaleanruskea kolli

PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea

harmaavalkoinen naaras, jolla on siniset silmät

JOKIKLAANI

Päällikkö

USVATÄHTI – harmaa naaras, jolla on siniset
silmät

Varapäällikkö

RUOKOVIIKSI – musta kolli

Parantaja	PAJUHOHDE – harmaa raidallinen naaras
Soturit	HÄMYTURKKI – ruskea raidallinen naaras SÄRKIHÄNTÄ – tummanharmaa-valkoinen naaras; LOISKETASSUN (ruskea raidallinen kolli) mestari MALVANENÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli SUOJAKARVA – mustavalkoinen naaras PALKOLOISTE – harmaavalkoinen kolli SÄIHKYTURKKI – hopeanvärinen naaras LISKOHÄNTÄ – vaaleanruskea kolli; SUMUTASSUN (harmaavalkoinen naaras) mestari NIISKUPILVI – harmaavalkoinen kolli SANIAISKARVA – kilpikonnakuviainen naaras NÄRHIKYNSI – harmaa kolli PÖLLÖNENÄ – ruskea raidallinen kolli PIIKKIHERNEKYNSI – valkoinen kolli, jolla on harmaat korvat YÖTAIVAS – tummanharmaa naaras, jolla on siniset silmät VIIMASYDÄN – ruskeavalkoinen naaras
Kuningattaret	KIHARASULKA – vaaleanruskea naaras; HALLAPENNUN (naaras), USVAPENNUN (naaras) ja HARMAAPENNUN (kolli) emo
Klaanin- vanhimmat	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviaisen ja valkoisen kirjava naaras

ESINÄYTÖS

ORAVALIITO SÄTKYTTELI vimmatusti jalkojaan painuessaan Kuulammen pinnan alle. Saarniturkki piti kiinni hänen niskanahastaan ja kiskoi häntä syvemmälle, yhä kauemmas lämmöstä ja valosta. Jääkylmä vesi tunkeutui hänen turkkiinsa, ja märät karvat tekivät rimpuilemisesta vaikeaa. Hän halusi hengittää niin että rintaa pakotti, mutta hän ei uskaltanut avata suutaan. Hän tiesi ettei jaksaisi enää pitkään; viimeisillä voimanrippeillään hän yritti huitaista Saarniturkkia mutta tavoitti kynsiinsä pelkkää pyörteilevää vettä.

Hän aikoo hukuttaa minut! hän ajatteli, ja pakokauhu iski häneen kuin jättimäiset kynnet. Hän oli tiennyt että Saarniturkki oli vaarallinen, vaikka esiintyikin hänen kumppaninsa Vatukkatähden nahoissa. Saarniturkki oli kuitenkin tullut klaanien luo häntä huiputtaakseen, ja kun hän oli tehnyt selväksi ettei huijaus mennyt läpi, kolli oli päättänyt antaa hänen kärsiä. *Mutta ei kai hän sentään tappaisi minua?* Oravaliidon sydäntä riipaisi ajatus siitä, että hän kuolisi näkemättä todellista Vatukkatähteä enää koskaan.

Hänen aistinsa hämärtyivät hämärtymistään, mutta äkkiä hän tunsu tömähtävänsä vasten jotakin kovaa. Hän kuuli veden tipahtelua, ja kun hän katsahti ympärilleen, hän näki

miten hänen turkistaan valui vettä kuivaan maahan. *Täällä ei ole märkää. Missä kummassa...?* Hänen päänsä alkoi selvitä, mutta hänen lapaansa, kaulaansa ja poskeaan särki edelleen sen jäljiltä, kun hän oli tapellut Saarniturkkia vastaan Kuulammen rannassa. Hän jäi uupuneena makaamaan aloilleen ja haukkoi rinta kohoillen ilmaa, joka tuntui raastavan hänen sisuksiaan kuin piikit.

Jostain yläpuolelta maukui tuttu ääni: »Tervetuloa revii-rilleni, Oravaliito.»

Oravaliito kömpi huterasti kypälilleen, ravisteli loput vedet turkistaan ja katseli ympärilleen. Vähän matkan päässä seisoi hänen kumppaninsa ja klaanipäällikkönsä Vatukkatahden lihaksikas, tummaturkkinen raidallinen hahmo. Kollin meripihkasilmät kiiluivat voitonriemuisesti.

Oravaliito tiesi kuitenkin, että kyseessä oli edelleen entinen Myrskyklaanin soturi Saarniturkki. Saarniturkki oli lähtenyt Tähtiklaanin metsästysmaille jo kuita sitten, mutta nyt hän oli jotenkin onnistunut palaamaan elävien maailmaan asettumalla Vatukkatahden ruumiiseen. Hänen päällikkyytensä Myrskyklaanissa oli päättynyt verenvuodatukseen ja sekasortoon. Oravaliidon valtasi taas syyllisyys ja kiukku, kun hän ajatteli Saarniturkin tehneen sen vain »hänen vuoksensa».

Hän on suhtautunut minuun pakkomielleisesti aina, hän ajatteli. Silloinkin kun oli elossa. Hän teki koko homman – otti Vatukkatahden ruumiin valtaansa, tekeytyi Myrskyklaanin päälliköksi – vain siksi, että säisi minut omakseen. Minun olisi pitänyt tajuta... minun olisi totta vie pitänyt tajuta alusta asti, ettei hän ollut minun kumppanini! Mutta nyt kun hän näki tämän kissan ahnaan katseen, hänen syyllisyydentuntonsa muuttui inhoksi ja vihaksi. *Saarniturkki huijasi minua, hän muistutti itseään, ja se on hänen syytään, ei kenenkään*

muun. Silloin kun olimme klaanitoverukset, hän yritti surmata kasvattipentuni, eikä hän ole muuttunut tippaakaan edes vietettyään monta kuuta Tähtiklaanissa. Hän on paha!

Vale-Vatukkatähti otti askelen häntä kohti. Oravaliito kavahti kauemmas ja paljasti hampaansa uhkaavasti äristen. »Pidä käpäläsi erossa turkistani», hän varoitti. »Mikä tämä paikka on? Mihin sinä oikein toit minut?»

»Etkö sinä arvaa?» huijaripäällikkö kysyi.

Sen sanottuaan Vatukkatähden hahmo lyyhisty maahan. Oravaliito katseli kauhun vallassa, miten kollin ruumiista alkoi kohota hienoista utua, joka vähitellen otti toisen kissan muodon: kollin, jonka vaaleanharmaassa turkissa oli tummempia läiskiä ja jolla oli pahanilkiset tummansiniset silmät. Kollin käpälien ja korvien ympärillä välkehti Tähtiklaanin huurteinen hohde.

Oravaliito oli tiennyt huijarihengen olevan Saarniturkki. Siitä huolimatta hänestä tuntui kuin kauhun jäiset kynnet olisivat riipineet hänen turkkiaan, kun hän näki Saarniturkin sellaisena kuin tämä oli elävänä ollut.

»Onpa hyvä että saan viimeinkin olla kanssasi oma itseni», kollin kehersi.

Oravaliito ei halunnut muuta kuin juosta karkuun. Mutta miten? Hän käännähti ympäri lihakset valmiina pakoyritykseen, mutta ennen kuin hän ehti lähteä liikkeelle, hän havaitsi kunnolla mitä ympärillä oli. Hän jähmettyi paikoilleen nähdessään joka suuntaan jatkuvan metsän. Puut olivat sairaalloisen näköisiä, niiden lehdet riippuivat nuupahtaneina; niiden välissä oli vehmaan aluskasvillisuuden sijaan pelkkää tyhjää, lukuun ottamatta satunnaisia ruskeiksi kuivuneita sananjalkapehkoja. Hän ei nähnyt mistä kelmeä valo oli peräisin. Taivas hänen yllään oli musta eikä siellä näkynyt tähtiä.

Kammo hyyydytti veren hänen suonissaan viimeistä pisaraa myöten, kun hän tajusi lopulta, mihin Saarniturkki oli hänet tuonut.

»Tämähän on Synkkä Metsä!» hän kähisi.

Oravaliito ei ollut koskaan käynyt uussaan Synkässä Metsässä, mutta hän oli kuullut siitä Murattilammelta ja muilta, jotka olivat harjoitelleet siellä ennen suurta taistelua. Hän vilkaisi hermostuneesti ympärilleen ja odotti melkein näkevänsä joukon kaikkien aikojen häijyimpiä kissoja häntä vaanimassa. Metsä oli kuitenkin aivan hiljainen ja tuntui autiolta, vielä kolkkommalta kuin hänen kuvitelmissaan. Olivatko hän ja Saarniturkki tosiaan ainoat kissat täällä?

Hiljaisuus oli melkeinpä kammottavampaa kuin liuta häijyjä kissoja. Oravaliito muisti mitä oli kuullut Tähtiklaanin kissoilta silloin, kun oli oleskellut heidän luonaan loukkauttuaan vakavasti Lehtilammen kanssa: Synkkä Metsä oli lähes tyhjä. Sen näkeminen oli kuitenkin paljon oudompaa kuin kuvitteleminen.

»Sinuthan otettiin Tähtiklaaniin», hän sanoi Saarniturkille. »Minä näin sinut siellä. Joten mitä sinä täällä oikein teet? Ja missä kaikki muut ovat?»

»Kuolemanjälkeinen elämä on aika monimutkaista», Saarniturkki vastasi ympäripyöreästi.

Oravaliidon turkin joka karva sävähti kauhusta. »Olenko minä *kuollut*?» hän kakisteli arvailen, oliko hän sittenkin hukunut Kuulampeen.

Saarniturkki pudisti päätään. »Et. Toin sinut tänne, jotta voimme olla yhdessä.»

Harmaan kollin silmissä oli jumaloiva katse. Oravaliidosta se tuntui paljon kaameammalta kuin suorasanaainen uhkailu. Hitaasti, katse kiinni kollissa, hän lähti perääntymään.

Mutta ennen kuin hän oli ehtinyt ottaa montakaan käpälänaskelta, hänen jalkansa osuivat johonkin pehmeään ja kimmoisaan, ja hän horjahti ja kupsahti kumoon. Silmänräpäyksen ajan hänen silmissään vilisi; näkönsä terävöidyttyä taas hän huomasi kompastuneensa tuskallisen tuttuun hahmoon.

»Vatukkatähti!» hän henkäisi. Vaikka hän tiesikin yrityksen toivottomuuden, hän ojensi kuitenkin käpäläänsä ja ravisteli kumppaniaan lavasta. »Herää... ole kiltti ja herää, herää nyt!» Hänen ahdistuneeseen huutoonsa ei tullut vastausta. Hän siirtyi kauemmas. »Vatukkatähti on kuollut», hän kuiskasi. Hän epäili Saarniturkin anastaneen yhden Vatukkatähden yhdeksästä hengestä saadakseen tämän ruumiin haltuunsa kuoleman hetkellä. Vatukkatähden haamu oli nähty elävien klaanien keskuudessa, ja myöhemmin Varjoklaanin nuori parantaja Varjonäky oli väittänyt vapauttaneensa Synkässä Metsässä Saarniturkin vangitseman henkiolennon. Katsolessaan nyt Vatukkatähden elotonta hahmoa Oravaliito pelkäsi sydänjuuriaan myöten, että hänen kumppaninsa oli poissa ikiajoiksi.

»Ruumis ei jaksakaan pitkästä ilman henkeä», Saarniturkki sanoi tunteettomalla äänellä. »Vatukkatähti on tehnyt tehtävänsä.»

Oravaliidon olisi tehnyt mieli loikata tämän julman, röyhkeän kollin kimppuun ja iskeä kynsin hampain kiinni tämän kurkkuun. Hänen olisi tehnyt mieli rääkyä ilmoille koko kuvotuksensa. Hän kuitenkin pakotti itsensä pysymään aloillaan ja ajattelemaan.

Kaikki mitä hän oli tehnyt, jokainen suunnitelma jonka hän oli laatinut saatuaan selville että Vatukkatähden ruumis oli huijarihengen vallassa, oli tähdännyt hänen kumppaninsa

ja hänen klaaninsa pelastamiseen. Nyt hänellä oli edessään mitä vaarallisin vastustaja. Saarniturkki tekisi kaikkensa pittääkseen hänet täällä, tai antaakseen hänen kärsiä, jos hän suhtautuisi torjuvasti. *Ja me olemme Tähdettömässä Maassa*, hän muistutti itselleen värähtäen – lohduttoman kauhun paikassa, jonka säännöt Saarniturkki tunsu ja hän ei. Miten kaikki vuodet soturina ja Myrskyklaanin varapäällikkönä olisivat voineet valmistaa häntä tähän?

Kyllä minä vielä jotain keksin, hän päätti. *Järjestän itseni täältä pois ja takaisin klaaniini – ja samalla etsin todellisen Vatukkatähden ja vien hänet mukanani*. Hän koukisteli kynsiään, karaisi mielensä ja kokosi rohkeutensa viimeiset rippeet. *Vaikka mikä tulisi*.

LUKU 1

KUU OLI VAJONNUT puiden taakse Myrskyklaanin leirintokon yllä; Siilihalla arveli että aamu sarastaisi pian. Hän asteli levottomasti pitkin kivintokon reunaa, niin väsyneenä että jokainen käpälänaskel vaati ponnistuksia, mutta jokin hänen sisällään ei antanut hänelle rauhaa. Eikä hän ollut yksin. Kukaan ei nukkunut: hänen klaanitoverinsakin tassuttelivat edestakaisin ja vilkuilivat toisiinsa hermostuneesti hännät ja viikset värähdellen. Ilmassa tuntuva jännitys oli kuin tahmaista hämähäkin seittilankaa, joka kulki turkista toiseen ja ulottui klaanin kaikkiin kissoihin.

Leijonaroihu ja muutama muu oli poissa, eikä kukaan leiriin jääneistä tuntunut tietävän mitä tehdä. *Siellä he ovat varmaan parhaillaan surmaamassa Vatukkatähden nahoissa elävää Saarniturkkia, Siilihalla tuumi. Mitä siitä oikein pitäisi ajatella?*

Hänen sydämensä tuntui musertuvan murheen ja pelon painon alla. Hän ei osannut kuvitella Myrskyklaania ilman heidän viisasta ja urhoollista päällikköään. Oravaliito olisi mitä varteenotettavin seuraaja Vatukkatähdelle, mutta miten hän voisi oikeasti johtaa klaaniaan ilman esi-isien henkien johdatusta? Jotkut Siilihallan klaanitovereista olivat jo läh-

teneet klaanista. Olivatko loput tuomittuja hajaantumaan, muuttumaan kulkukissojen kaltaisiksi ja elämään ilman soturilakia?

Miten Myrskyklaani voi kuuna päivänä päästä enää jaloilleen?

Lopulta Siilihalla huomasi että puiden latvat piirtyivät vaalenevaa taivasta vasten. Aamu oli sarastamassa. Pitkä ja uuvuttava yö oli vihdoinkin päättymässä.

Siinä samassa hän huomasi piikkipensastunnelin suulla liikettä. Vartiossa oleva Varpuoksa pomppasi kypälilleen, ja Siilihalla pinkaisi leirin poikki tunnelille hyvillään siitä, että sai viimein jotain tekemistä. Hän oli varautunut hyökkäykseen, tai Leijonaroihun partion paluuseen, mutta aukiolle astelikin yksi ainoa kissa.

»Sukkelakynsi!» Siilihallan riemunhikhkaisu kajahti leirissä.

Hänen veljensä oli ollut yksi niistä kissoista, jotka olivat lähteneet »kuljeksimaan» – eli ajattelemaan asioita kaikessa rauhassa, niin kuin Sukkelakynsi ja jotkut muut olivat selettäneet. Kukaan ei ollut tiennyt varmasti, palaisivatko he muutoksia kokeneeseen klaaniin, joten Siilihalla oli luopunut ajatuksesta tavata veljeään enää. Mutta tässä Sukkelakynsi nyt oli, täysissä voimissaan, katselemassa ympärilleen selvästi hämmästyneenä, kun näki kaikkien leirin kissojen olevan ulkona pesistään. Siilihalla hieroi päätään vasten veljensä lapaa, hengitti tuttua tuoksua ja tunsi sisällään pienen toivonpilkahduksen: kenties elämä ei olisikaan loputtomiin synkkää ja murheellista – saattaisi tulla vielä aika, jolloin Myrskyklaani taas kukoistaisi.

Siilihallan takaa kuului tervetuloilmaisuja, kun muu klaani hyppeli tervehtimään Sukkelakynntä. Heidän sisarensa Neilikkakorva sekä heidän vanhempansa Murattilampi ja Lehvälaulu tunkivat muiden välistä eteen ja suorastaan hu-

kuttivat nuoren kollin kiehnäyksiin, häntien yhteenkietomi-
siin ja korvien lipaisuihin.

»Hei, eihän tässä mahdu edes hengittämään!» Sukkelakyn-
si hihkaisi riemuissaan.

»Onpa ihanaa että palasit!» Murattilampi kehräsi täydestä
sydäimestään painautuessaan vasten pentuaan, jonka hän luuli
jo menettäneensä lopullisesti. »Olit poissa melkein kokonai-
sen kuun, ja pelkäsin ettet enää palaisikaan kotiin.»

Siilihalla astui eteen ja katsoi pentuetovertiaan silmiin toi-
voen, että Sukkelakynsi huomaisi miten hyvillään hän oli.
Oravaliito oli käsenyt kaikkien »kuljeksimaan» lähteneiden
palata kuun kuluessa sillä uhalla, että sen jälkeen heitä ei
enää otettaisi klaaniin takaisin. Tähän mennessä oli palannut
ainoastaan Okakynsi, melko iäkäs kolli joka oli lampsinut ko-
tiin neljänneskuun kuluttua todeten, ettei enää sen ikäisenä
pystynyt aloittamaan kaikkea alusta.

»On kiva olla taas täällä», Sukkelakynsi vastasi. »Kohtasin
ulkona paljon vaaroja ja tulin siihen tulokseen, että jos vaaroja
kerran on, haluan mieluummin kohdata ne yhdessä klaanini
kanssa. Nyt tiedän, että Myrskyklaani on oikea paikka minulle.
Mutta... mitä täällä on meneillään?» hän jatkoi katsellen
ympäristään hyöriä kissoja. »Miksi kaikki ovat tähän aikaan
hereillä?»

Monet puhkesivat puhumaan yhteen ääneen, mutta Suk-
kelakynsi kääntyi Siilihallan puoleen. »Kerro sinä», hän nau-
kaisi.

»Nyt on paha tilanne», Siilihalla vastasi. »Päälliköt päätti-
vät yhdessä tappaa Saarniturkin, ja se tapahtuu nyt – tai ehkä
se on jo tapahtunut.»

Sukkelakynnen hymy hyytyi; hänen suunsa loksautti auki
ja hänen silmänsä levisivät järkyttyneesti. »Sehän tarkoittaa

että...» Hänen äänensä hiipui, kuin hän ei olisi kestänyt sanoa ajatustaan ääneen.

»Niin, Vatukatähden ruumiin on kuoltava», Siilihalla jatkoi hänen puolestaan pitäen äänensä tasaisena, vaikka hänen sydämensä suorastaan parkui suruaan ja pelkooaan.

Kaikki hiljenivät hetkeksi, ja sitten Varpuoksa alkoi puhua saadakseen jännityksen laukeamaan. »Sukkelakynsi, missä muut sinun kanssasi lähteneet ovat? Okakynsi on tullut takaisin, mutta palaavatko toiset kotiin?»

Sukkelakynsi pudisteli päätään apeana. »Me jatkoimme eri teille pari päivää leiristä lähdettyämme. Minä lähdin Harmaaraidan kanssa vuorille Kuohuvan Veden Heimon luo, tapaamaan Harmaaraidan poikaa Myrskyturkkia.» Hänen äänensä muuttui eloisammaksi. »Se oli mahtavaa! Ystävyytyin Myrskyturkin pojan, Lentävän Haukan Sulan kanssa, ja hän opetti minua saalistamaan vuorten heimokissojen tapaan, ja sitten päälleni vyöryi hirveästi kiviä ja loukkasin jalkani, mutta —»

»Hetkinen», hänen emonsa Murattilampi keskeytti. »Sanoitko että sinun päällesi vyöryi *kiviä*?»

»Joo, mutta ei siinä käynyt kuinkaan.» Sukkelakynsi heilautti häntäänsä vähättelevästi. »Mutta sitten —»

»Ja loukkasit jalkasi?» Tällä kertaa keskeyttäjä oli Närhisulka, joka työntyi kissajoukon läpi Sukkelakynnen viereen. »Minkä jalan?»

»Tämän.» Sukkelakynsi kohotti toista takajalkaansa, muisti sitten äkkiä ettei Närhisulka nähnyt ja tökkäsi parantajaa jalallaan. »Kivistänäkijä paransi vamman. Jouduin lepäämään muutaman päivän, mutta nyt se on kunnossa.»

»Se ei ole kunnossa ennen kuin *minä* sanon että se on», Närhisulka jupisi. »Sinun on parasta käydä pesässäni, niin saan tutkia sen.»

»Synkkä Metsä voi muuttaa
hyvän kissan pahaksi.»

Soturikissaklaaneja piinannut huijarihenki
on kadonnut jäljettämiin ja vienyt mukanaan
Myrskyklaanin varapäällikön Oravaliidon.

Tilanne alkaa näyttää toivottomalta, eikä
eripuraisten kissojen auta muu kuin ryhtyä
uhkarohkeaan pelastusyritykseen Synkässä
Metsässä – pahojen henkikissojen valtakunnassa,
jossa vallitsevat nyt aivan uudet säännöt.

Tähdetön Maa on Rikottu laki -saagan viides osa.

Suomentanut Nana Sironen

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50271-6

Kannen kuva: Owen Richardson